

ת"פ 22839/12/17 - מדינת ישראל נגד עדנאן עדילה, אשרף עדילה, חמזה עדילה, מחמוד עדילה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22839-12-17 מדינת ישראל נ'
עדילה(אחר/נוסף) ואח'

בפני כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
בעניין: מדינת ישראל באמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

1. עדנאן עדילה (אחר/נוסף)
2. אשרף עדילה (אחר/נוסף)-
באמצעות ב"כ עו"ד דוד ברהום
3. חמזה עדילה (אחר/נוסף)
4. מחמוד עדילה (אחר/נוסף)

הנאשמים

גזר דין- נאשם 2

רקע

הנאשם 2 (להלן- **הנאשם**) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירת פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; וכן הורשע בביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע עוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין.

הנאשם 4 (להלן גם- **מחמוד**) הוא אביו של הנאשם, והנאשם 1 (להלן גם- **עדנאן**) הוא אחיו. במועדים הרלבנטיים לכתב האישום עבד מחמוד כקופאי בחברת אוטובוסים. המתלון הוא נהג אוטובוס המועסק בחברה זו. נטען, כי בעקבות ויכוח שארע בין מחמוד למתלון, שגלש לכדי קללות ואיומים, קשר מחמוד קשר עם בניו, עדנאן והנאשם, לפיו האחרונים יאיימו על המתלון ויפעילו נגדו אלימות במידת הצורך. פניותיו של מחמוד לבניו בוצעו באמצעות מסרונים (ראו ס' 3 לכתב האישום). ביום 1.12.17, ולאחר שהמתלון לא התנצל בפני מחמוד, פנו בניו (הנאשם ועדנאן) לחיפוש אחר המתלון, כשהם מצוידים בכלי תקיפה, לרבות מוט ברזל בו אחז עדנאן. החבורה, שאלה הצטרף גם הנאשם 3 בן דודם, איתרה לבסוף את המתלון במקום עבודתו, ובהוראתו של מחמוד תקפו אותו בצוואת חדא. כתוצאה מתקיפת המתלון נגרמו לו חתך גדול בקרקפת, המטומה וכן חבלה בידו השמאלית ובצווארו.

ביום 25.06.19 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, וישלח לקבלת תסקיר

עמוד 1

בעניינו, שיבחן, בין היתר, את שאלת ההרשעה. ההסדר לא כלל הסכמות לעניין העונש.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן שהתקבל ביום 02.01.2020 עולה כי הנאשם בן 22, רווק ומתגורר בבית הוריו. כיום מועסק הנאשם במעבדה רפואית בבית החולים הדסה, ובמקביל עורך הסבה מקצועית ללימודי סיעוד. קורות חייו פורטו בהרחבה בתסקיר, לרבות יחסיו עם בני משפחתו.

צוין בתסקיר כי זוהי מעורבותו הראשונה של הנאשם בפלילים. באשר ליחסו לעבירות נשוא הליך זה, צוין כי הוא שלל תכנון מוקדם לפעילות אלימה נגד המתלון, וכי מטרתו הייתה להביא לסיום הסכסוך בין האחרון לבין אביו, מחמוד, באמצעות שיח הדדי. לצד זאת, הנאשם הביע צער על כך שלא הצליח להניא את אביו מביצוע המעשה, ואף ביטא כעס ואכזבה מעצמו נוכח התנהלותו האלימה. שירות המבחן התרשם כי ברקע לביצוע העבירה תחושות של תלות וריצוי של מחמוד, אביו. עוד התרשמו כי הנאשם ערך דין וחשבון עם עצמו באשר להתנהלותו זו, אשר אף מתבטאת במצב נפשי ירוד ממנו סובל מאז ביצוע העבירה ותחושות קשות של לחץ וחרדה.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באירוע חריג בנוף חייו של הנאשם, ומשכך המליץ להשית עליו ענישה חינוכית בדמות צו של"צ נרחב בהיקף של 350 שעות. באשר לשאלת ההרשעה, התקשה השירות לבוא בהמלצה חד משמעית לביטול הרשעתו, וזאת נוכח חומרת העבירות בהן הורשע.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הפגיעה בערכים המוגנים בבסיס העבירות בהן הורשע. בתוך כך, ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל. לדבריה, יש למקם את הנאשם בחלקו האמצעי-תחתון של המתחם וכן להשית עליו מאסר מותנה מרתיע, פיצוי למתלון והתחייבות. באשר לשאלת ההרשעה, טענה כי נסיבות המקרה דנא לא מקיימות את התנאים הפסיקטיים לביטול הרשעה בדיון, ובפרט נוכח חומרת המעשים בהם הורשע, וכן בהיעדר נזק קונקרטי מוחשי שימנע מן הנאשם לשמש כאח סיעודי.

ההגנה טענה לביטול הרשעתו של הנאשם. לדבריה, פסיקות הערכאות המבררות הורו על ביטול הרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם, ואף הוטעם כי ממילא חלקו של הנאשם עמום ביחס לחלק המיוחס ליתר המעורבים. צוין עוד כי מעורבותו של הנאשם נבעה מתוך רצון לרצות את אביו, וכוונתו הראשונית של הנאשם הייתה לפתור את הסכסוך בדרכי שלום ולא באלימות. באשר לתנאי שעניינו פגיעה בשיקומו של הנאשם, נטען כי הנאשם עורך הסבה מקצועית לתחום הסיעוד, והרשעה בתיק זה עלולה לפגוע בעתידו המקצועי.

הנאשם הביע צער ובושה על מעשיו. לדבריו, הוא נוטל אחריות מלאה למעשים ומוכן לשלם מחיר בגין התנהלותו.

הנאשם ביקש מבית המשפט להימנע מעונש שעלול לפגוע בעתידו המקצועי.

דין

שאלת ההרשעה:

כידוע, בבוא בית המשפט לחרוג מן הכלל לפיו יש להרשיע בפלילים עליו לבחון את הצטברותם של שני תנאים שנקבעו בהלכה פסוקה: התנאי הראשון הוא כי על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; התנאי השני הוא כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ראו: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נב(3) 337, 342 (להלן: **הלכת כתב**). בשורה ארוכה של פסקי דין חזר בית המשפט העליון על הלכה זו, תוך שהדגיש כי הימנעות מהרשעה הינה חריג שבחריגים השמור "אך למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 619/18 **בזינסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.03.18); וכן ראו **בהלכת כתב**).

עוד נפסק כי יש לראות בתנאים הפסיקטיים לביטול הרשעה כמבטאים יחס של "מקבילית כוחות" (ראו למשל- ע"פ (מרכז) 13450-01-18 **יונתן כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.05.18)), דהיינו: ככל שנסיבות ביצוע העבירה חמורות יותר, כך רובץ נטל מוגבר יותר על ההגנה להוכיח קיומו של נזק קונקרטי שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וההיפך. יוצא איפוא כי על בית המשפט לערוך איזון בין שיקולים העומדים בבסיס הרשעת נאשמים, בהם גמול והרתעה, לבין שיקולי שיקום אינדיבידואליים של עושה העבירה.

מטבע הדברים, ולאור אופן יישום התנאים הפסיקטיים לביטול הרשעה במסגרת מקבילית כוחות, תוך הישענות על נסיבות מעשה ועושה העבירה, הרי שניתן לאתר מגוון רחב של פסיקות בהן הורו בתי המשפט על ביטול הרשעה, וכן מגוון רחב של פסיקות בהן הורו בתי המשפט על הותרת ההרשעה על כנה. הפסיקה, אפוא, נועדה להנחות את בית המשפט, אולם ההכרעה בסוגיה זו לעולם תהיה מושפעת מן הנסיבות הפרטניות של המקרה.

לאחר עיון ובחינה, אני סבורה כי אין מקום להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

כך, באשר לתנאי שעניינו סוג העבירה ונסיבותיה;

הערכים החברתיים המוגנים בבסיס העבירה בה הורשע הנאשם הינם הגנה על חיי אדם, שלמות הגוף והאוטונומיה של הפרט על גופו, כמו גם שלווה נפשו. שוב ושוב מגיעים לפתחו של בית המשפט אירועי אלימות קשים, שיש בהם כדי לזרוע הרס בחברה כולה. נדמה כי הדרך למיגור תופעת האלימות עודנה ארוכה, באופן המחייב את בית המשפט לטפל באירועים כגון דא בחומרה המתבקשת. בית המשפט העליון שב וחזר על דברים אלה לא אחת:

"עבירות האלימות הן מהחמורות שבעבירות, פגיעתן קשה, והן מערערות את בטחונם האישי

של אזרחי המדינה ותושביה. עמד על כך בית משפט זה בקובעו: "יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" [...]" (ראו: ע"פ 4143/18 **פרוק גית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.10.18))

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מובילה למסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הגבוה;

המעשים בהם הורשע הנאשם חמורים וראויים לכל גינוי והוקעה. כבר נפסק לא אחת כי פתרון סכסוכים בדרכים אלימות צריך להיתקל בתגובה עונשית הולמת וקשה שתוביל למיגור תופעה נפסדת זו, ולא יכול להיות חולק כי דברים אלה צריכים לקבל תוקף גם במסגרת נסיבות המקרה דנא.

אינני שותפה לטענת ההגנה, לפיה חלקו של הנאשם שבפני באירוע האלימות הינו עמום. העובדה כי האלימות המתוארת בכתב האישום המתוקן, מיוחסת לנאשם, בחלקה, מכוח קונסטרוקציה משפטית (כלשון ב"כ הנאשם), אין בה כדי להוריד ולו במאומה מחומרת המעשים המיוחסים לו. אזכיר, כי הנאשם הורשע בביצוע עבירת פציעה כשעברין מזוין בצוותא חדא. דוקטרינת הביצוע בצוותא מאפשרת הרשעתם של מבצעים בצוותא גם במצבים בהם לא הוברר מהו חלקו המדויק שנטל כל אחד מן המעורבים בביצוע (ע"פ 5706/11 **רון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.12.2014), בפס' 186 לפסק דינו של השופט שהם). נפסק כי "לפיכך, כאשר ראובן ושמעון תוקפים יחדיו את לוי באמצעות סכינים, לשאלה מי מהם פגע בבטנו ומי מהם פגע בצווארו אין כל נפקות לעניין האחריות הפלילית: כל אחד מעבריינים אלו נושא באחריות לכל הדקירות ולתוצאותיהן" (ע"פ 954/17 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.06.19), בפס' 32 לפסק דינו של השופט שטיין).

זאת ועוד; גם אם אייחס משקל לטענת ההגנה, לפיה כוונתו הראשונית של הנאשם הייתה לפתור את הסכסוך בין אביו למתלון בדרכי שלום ושיח, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שעוד בשלב הצגת התכנית על ידי אביו, הובהר לנאשם כי יפעלו באלימות במידת הצורך. הדבר עולה מפורשות בעובדות כתב האישום המתוקן, בגדרן צוין כי מחמוד פנה לנאשם במסרון וכתב לו "[...] ואני חושב שאתם תגיעו, תאימו עלי, בלי להרביץ לו, אלא אם נדרש העניין" (ס' 3(ד) לעובדות כתב האישום המתוקן).

בנוסף, עוד בטרם פנו לאתר את המתלון הצטיידו בני המשפחה בכלי תקיפה, באופן המלמד אף הוא על כוונותיהם של בני המשפחה ביחס לאירוע, כמו גם התכנון המוקדם שבמעשיהם. לבסוף, הרי שעם איתורו של המתלון על ידי מחמוד, אב המשפחה, פנה אליהם האחרון באומרו "תהרגו אותו, תרצחו אותו, תשברו אותו" (ס' 7 לעובדות כתב האישום המתוקן). נסיבות ביצוע עבירה אלה השזורות בעובדות כתב האישום המתוקן, מלמדות על כוונות בני המשפחה בכלל, והנאשם שבפני בפרט, ביחס לאירוע המפגש עם המתלון ועל כך שהוא נועד להטיל אימים על המתלון. אלמנט התכנון העולה מדברים אלה יש בו אף להעצים את חומרת מעשיהם ולהדגיש את הפסול בהם.

הנזק שנגרם למתלון חמור. כתוצאה מן התקיפה נגרמו לו חתך גדול בקרקפת, המטומה וכן חבלה בידו השמאלית ובצווארו. המאשימה הגישה לעיוני תמונה המתעדת את החתך שנגרם למתלון בקרקפת, ודומה כי יש בה כדי להמחיש את עוצמת הפגיעה במתלון והנזק שנגרם לו.

בהמשך ישיר אציין, כי לא נעלמה מעיני הסיבה בגינה מצא עצמו הנאשם מעורב באירוע האלימות. המדובר בפנייה יזומה של מחמוד אל הנאשם על מנת שיסייע לו בסכסוך בינו לבין המתלון. לא יהיה זה מופרך לומר כי הנאשם הועמד בסיטואציה מורכבת, בגדרה אביו פונה אליו לקבלת סיוע, ובאופן טבעי נטיית לבו של הנאשם היא לריצוי אביו ומילוי אחר הוראותיו. עם זאת, אני סבורה כי הגם שנתון זה יקבל משקל משמעותי במסגרת גזירת עונשו של הנאשם, אין בו כדי לשנות ממסקנתי ביחס להרשעתו של הנאשם בדין. כאמור, הנאשם יכול היה במספר הזדמנויות להימנע משימוש באלימות או לנסות ולהניא את יתר בני משפחתו מנקיטת פעולה זו.

אשר על כן, ובהינתן חומרת מעשיו של הנאשם, הנזק שנגרם למתלון, וכן לאור הקריאה החוזרת ונשנית של בתי המשפט להילחם בנגע האלימות, איני סבורה כי הנאשם צולח את התנאי שעניינו סוג העבירה ונסיבותיה. אכן, אין לכחד כי בפסיקה ניתן לאתר אי אילו החלטות בהן הורו בתי המשפט על ביטול הרשעה בעבירות כגון דא. ברם, התרשמתי כי בנסיבות המקרה דנא, בשים לב לאלימות שהופעלה כלפי המתלון על ידי בני המשפחה בצוותא חדא ותוך תכנון מוקדם, הרי שנדרשת תגובה עונשית הולמת אשר תבוא לידי ביטוי באמצעות הרשעת הנאשם בדין.

באשר לתנאי שעניינו פגיעה בשיקומו של הנאשם;

כמצוין בפתח הדברים אני סבורה כי התנאים הפסיקטיים הנוגעים לביטול הרשעה בדין מקיימים יחס של מקבילית כוחות. בנסיבות המקרה דנא, בהן עולה כי נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על אלימות חמורה שהופנתה כלפי המתלון, דומה כי נדרשת הוכחת פגיעה משמעותית בשיקומו של הנאשם. לטעמי, פגיעה כאמור לא הוכחה. מן המידע שהובא לעיוני, לא התרשמתי כי הרשעתו של הנאשם תוביל לפגיעה קשה ואקוטית בשיקומו של הנאשם או בהמשך חייו המקצועיים.

אכן, הנאשם עוסק כיום בהסבה מקצועית לתחום הסיעוד. עם זאת, לא הובהר כיצד הרשעה בתיק זה תוביל בהכרח לפגיעה בעיסוק זה, וההגנה אף לא הפנתה לאיסור חוקי או מניעה מלעסוק בתחום זה בהינתן קיומה של הרשעה בפלילים. מכל מקום, בפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם המאשימה עולה כי במצבים בהם דנה הפסיקה בעניינו של סטודנט לרפואה שביקש להורות על ביטול הרשעתו מן הטעם כי זו עלולה למנוע ממנו מלעסוק ברפואה, נפסק כי יש להותיר החלטה זו לשיקול דעת הגורמים המוסמכים (ראו: רע"פ 5018/18 **בוגלו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.10.18), בפס' 9). מנגד, ניתן לאתר פסיקות בהן הכיר בית המשפט בכך ששיקול הדעת שנתר בידי הגורמים המוסמכים עלול לסכל את מאמצי השיקום (ראו: ע"פ 3554/16 **שחר יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.06.17), בפס' 15).

כאמור, בבחינת המקרה דנא הגעתי לכלל מסקנה לפיה המדובר באירוע אלימות חמור הראוי לגינוי. מתן בכורה לשיקוליו האישיים של הנאשם, לרבות שאיפותיו העתידיות, יפגע בהכרח ביתר שיקולי הענישה, והדברים נכונים ביתר

שאת ביחס לעבירות אלימות בצוותא חדא שעדיין תופסות נפח מרכזי בחברה הישראלית. יתר על כן, ממילא לא הוכח כי הרשעה בתיק זה תוביל לפגיעה אוטומטית בעיסוקו של הנאשם בתחום הסיעוד.

מתחם העונש ההולם

עמדתי על נסיבות ביצוע העבירה והפגיעה בערכים המוגנים, ולא מצאתי לשוב על הדברים. עם זאת, וכפי שצוין לעיל, מצאתי כי בנסיבות מקרה זה יש להעניק משקל גבוה יחסית לנסיבה שעניינה "הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה" (ראו סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין). עולה, כי כל מעורבותו של הנאשם באירוע נשוא כתב האישום המתוקן נעוצה בפנייתו של אביו, מחמוד (הנאשם 4) אליו במטרה שסייע לו מול המתלונן במסגרת סכסוך בין השניים. נסיבה זו יש בה כדי להקל במידה מסוימת בקביעת מתחם העונש ההולם, בשים לב לרצונו הטבעי של הנאשם למלא אחר רצון אביו ולהישמע להוראותיו. ברי כי אין באמור משום הצדקה למעשים האלימים, אלא אך להוות גורם מקל במידת מה בקביעת מתחם העונש ההולם.

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי בעבירת הפגיעה בנסיבות דנן משיתים בתי המשפט מנעד רחב מאוד של עונשי מאסר בפועל. אכן, מדובר בעבירת אלימות חמורה, ואולם אין בכך כדי לקבוע מתחם עונש אחד ויחיד, וברי כי הדבר תלוי, כאמור, בכלל נסיבות ביצוע העבירה (ראו, בשינויים המחייבים, ענישה ומתחמי עונש הולם במקרים הבאים: רע"פ 4574/17 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.08.17); רע"פ 9094/16 **פיראס נעימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.04.18); ת"פ (מחוזי חי') 49230-04-18 **מדינת ישראל נ' אוהד אשרי** (פורסם בנבו, 23.10.18); ת"פ (אש') 33937-10-17 **מדינת ישראל נ' בן צבי** (פורסם בנבו, 19.11.18); ת"פ (קר') 14465-06-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 16.01.18). כן ראו ענישה במסגרתה נקבע כי תחתית מתחם העונש ההולם הינו מאסר בעבודות שירות: ת"פ (רח') 34520-03-16 **מדינת ישראל נ' בן דרעי** (פורסם בנבו, 16.10.17); ת"פ (אי') **מדינת ישראל נ' ישראל ואח'** (פורסם בנבו, 18.01.18); ת"פ (ק"ג) **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 20.12.17); ת"פ (חי') 55285-11-14 **מדינת ישראל נ' אבו עואד** (פורסם בנבו, 29.07.15)).

בנסיבות האמורות אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן ושמיעת טיעוני ההגנה לענין נסיבותיו האישיות של הנאשם, הגעתי לכלל מסקנה לפיה נכון יהיה לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ולהשית עליו צו של"צ בהיקף נרחב, ואבאר קביעה זו.

דומה כי לא יכול להיות חולק כי האירוע נשוא כתב האישום מהווה חריג באורחות חייו של הנאשם, אשר זוהי לו הסתבכות ראשונה בפלילים. שירות המבחן התרשם כי האירוע הותיר אותותיו על הנאשם, אשר מתמודד כיום עם מצב נפשי ירוד ויחסים מורכבים מול אביו, שהוביל אותו לביצוע העבירה. הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו, הביע צער

ובושה ואף צוין הכעס אותו חש נוכח מעורבותו באירוע מסוג זה. נתונים אלה מלמדים על חריגות האירוע ועל כך שאין המדובר בנאשם בעל דפוסי עבריינות מושרשים.

נוסף על כך, הוגשו אישורים רפואיים המלמדים על בעיות לבביות, אשר ככל הנראה נובעות מלחץ וחרדה, אשר נטען לגביהן כי החלו בעקבות מעורבותו של הנאשם באירוע. עוד יש להוסיף כי הנאשם שהה במעצר מלא מאחורי סורג ובריא לתקופה של כחודש ימים, ובהמשך במעצר בית. דומה איפא כי הן מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום והן ההליך הפלילי עוד משלבי המעצר מהווים גורם מרתיע עבור הנאשם.

זאת ועוד; שירות המבחן לא מצא לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, ויש להניח כי הדבר נשען על כך שהנאשם שמר על התנהלות נורמטיבית שומרת חוק לאורך שנות חייו, נטל אחריות למעשיו ושיתף בקשיים אותם חווה מאז ביצוע המעשים. השירות התרשם כי מדובר באירוע חד פעמי ובודד שאינו מאפיין את דפוסיו והתנהלותו הכללית.

מעשיו האלימים של הנאשם אמנם לא מצדיקים את ביטול הרשעתו בדיון. ביטול הרשעה, כפי שצוין בהרחבה, יפגע ביתר שיקולי הענישה באופן ברור ולכך אין להסכים, הגם שמדובר באירוע פלילי ראשון בחייו של הנאשם. עם זאת, לאור נטילת האחריות המלאה והעובדה כי אין המדובר באדם בעל דפוסים עברייניים מושרשים, מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהשית עליו צו של"צ בהיקף נרחב. לטעמי, המדובר באיזון שנותן משקל, מחד, לחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם, ומאידך אף נותן משקל לשיקולי שיקום ולנסיבותיו האישיות.

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 350 שעות. השירות יבוצע בהתאם לתכנית שיגבש שירות המבחן. הנאשם יחל בריצוי השל"צ לא לפני חלוף 45 ימים מהיום. השירות רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בהחלטה שיפוטית. הנאשם מזהר כי אי ריצוי השל"צ במלואו יגרור את הפקעתו ויוטל עליו עונש חלופי.
2. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת אלימות, לרבות איומים.
3. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת קשירת קשר לביצוע עוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין.
4. פיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות ביהמ"ש ב-5 תשלומים החל מיום 1.11.20.

ככל שקיים פיקדון בתיק- יועבר לטובת הפיצוי. כלל שתיוותר יתרה- תושב לנאשם.

מזכירות תעביר ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אלול תש"פ, 13 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.